

16 anys esperant l'assignació d'una plaça residencial

“Les persones amb discapacitat intel·lectual tenim dret a poder triar on, com i amb qui viure!” Aquesta és la reivindicació amb la qual Dincat denunciarà novament el creixement de la llista d'espera per obtenir una plaça residencial que prop de 3.500 persones amb discapacitat intel·lectual pateixen al nostre país. Ho farà a la concentració d'aquest migdia a Plaça Sant Jaume, amb el lema “Stop llistes d'espera”, conigna que representa, entre altres, l'Àngel Bueno, de 37 anys, 16 dels quals roman a l'espera d'una plaça residencial.

“La Convenció sobre els Drets de les Persones amb Discapacitat de l'ONU és clara: les persones amb discapacitat intel·lectual tenen dret a triar on, com i amb qui viure. Una premissa que aquí, a Catalunya, malauradament no es compleix, ni pel que fa a l'accés a un habitatge digne amb els suports necessaris i serveis d'atenció diürna, ni pel que fa a l'aposta pel desenvolupament de projectes de vida independent i autonomia personal.” Així arrenca el manifest que Dincat llegirà durant la concentració que durà a terme amb motiu del Dia Mundial de les Persones amb Discapacitat.

Tot i tractar-se d'un fet obvi [les persones amb discapacitat intel·lectual han de poder disposar de recursos d'habitatge amb suport segons les seves necessitats], es tracta d'una assignatura pendent de l'Administració

catalana. Ho és, entre altres coses, perquè actualment i segons dades de la Generalitat, prop de 3.500 d'ells i elles esperen l'assignació d'un recurs d'habitatge. Una llista d'espera, denuncien des de Dincat, “que no ha deixat de créixer i en ocasions arriba a més de 15 anys”. És el cas de testimonis com el de l'Àngel Bueno, que ja que porta 16 anys esperant que se li assigni una plaça residencial.

Sentiment d'impotència

L'any 2005, l'Àngel i la Mariluz, els seus pares, van decidir buscar un camí de continuïtat per al seu fill. “Erem conscients que amb el pas del temps òbviament cada cop tindrem més limitacions per a tenir-ne cura i arribarà el dia que no hi siguem.” Des d'aleshores, la

família no ha obtingut cap tipus d'informació al respecte per part de l'administració. “Només un cop, i gràcies als professionals del centre ocupacional d'acidH on va l'Àngel, vam saber que l'expedient està pendent de valoració”, diuen. L'Àngel i la Mariluz apunten: “Algun tipus de feedback al llarg d'aquests 16 anys sí que haguéssim agraït.”

Els pares de l'Àngel reconeixen “sentir molta impotència davant d'aquesta inactivitat”. El que els interessa com a pares “és planificar el futur del nostre fill i som conscients que aquesta transició cal fer-la mentre els pares estiguem presents i de forma progressiva, perquè el canvi per a ell sigui el menys bruscat possible”. Tot i així, lamenten, “molt ens temem que, quan arribi el dia que nosaltres ja no puguem atendre'l, algú finalment haurà de prendre cartes en

Dincat denuncia que la llista d'espera no ha deixat de créixer i en ocasions arriba als 15 anys

l'assumpte per resoldre el tema, però aquest no és l'escenari idoni”.

Falta d'informació

“Ara per ara ens sentim força oblidats i cada dia ens preocupa més. No hi ha comunicació ni

tampoc ens donen cap tipus de perspectives.” Aquesta és una angoixa que l'Àngel i la Mariluz comparteixen amb la resta de persones i famílies que conformen el col·lectiu i que veuen com viure amb els suports necessaris, bé en una residència o llar-residència, bé comptant amb assistència a la llar pròpia, esdevé una fita summament difícil. Una preocupació a la qual, apunten des de Dincat, se li suma “la gran incertesa per la falta d'informació sobre els criteris que se segueixen per a adjudicar i ocupar les places que van quedant vacants o que es van creant cada any”.

El salt endavant que toca

Carles Campuzano, director de Dincat

Les polítiques per a les persones amb discapacitat intel·lectual i del desenvolupament necessiten una nova empenta, la qual demana un major compromís per part dels nostres governants, però també del conjunt de la societat. I és que els reptes que tenim al davant són majúsculs. D'una banda, el sector de la discapacitat encara arrossega les ferides de la crisi que s'inicià amb la política d'austeritat imposada per la Unió Europea a partir de l'any 2010. El sector ha definit aquell període com una dècada perduda. Les tarifes públiques que financen els serveis a les persones van ser retallades i congelades; les

ràtios de professionals d'atenció disminuïdes; les llistes d'espera per serveis d'habitatge, d'atenció diürna i precoç es van cronificar; les polítiques d'ocupació, tant per als Centres Especials de Treball (CET) com per a l'empresa ordinària, van quedar estancades; la situació financera de moltes entitats, afeblida; i les condicions salarials dels professionals no milloraven, entre d'altres.

De sobte, arribà la Covid i va ploure sobre mullat. Mentrestant, el sector s'esforçava a transformar serveis i suports per avançar en models d'atenció més inclusius i comunitaris, responen als mandats de la Convenció de les Nacions Unides sobre els Drets de les Persones amb Discapacitat; garantia la qualitat en la prestació dels serveis públics gestionats des de la iniciativa social sense ànim de lucre; millorava la competitivitat dels CET, i les escoles d'educació especial responien a les necessitats i demandes de les famílies. Alhora, emergien de noves, a les quals calia donar resposta. S'han incrementat els casos de persones en situació d'alta complexitat, amb greus trastorns de conducta, que demanen serveis més especialitzats, així com les demandes de les famílies més grans, preocupades pel futur dels

seus fills quan ells no hi siguin; o de les famílies més joves, que sovint es troben molt soles i sense els suports necessaris per afrontar la cria d'un fill amb discapacitat. També s'ha incrementat la demanda a favor de la vida independent del sector més avançat.

Tot plegat dibuixa un escenari altament complex, el qual requereix d'un nou compromís col·lectiu en favor de les persones amb discapacitat, les seves famílies i les entitats que les acompanyem. Aquest país va fer un gran salt endavant durant les dècades dels 80 i 90 del segle passat. Ara, en necessitem un de nou, en sintonia amb l'època que vivim. És a dir, un salt més comunitari, personalitzat i emancipador, amb inversions a la primera infància i al conjunt del sistema educatiu, un model de col·laboració públic-privat que generi valor i una aposta per la creació d'ocupació. Això només serà possible amb la complicitat i el compromís de tots.

dincat

Plena
inclusió
Catalunya

Associació
empresarial
d'economia
social
dincat

www.dincat.cat

3 de DESEMBRE de 2021
DIA INTERNACIONAL DE LES PERSONES
AMB DISCAPACITAT

12h. CONCENTRACIÓ
Plaça Sant Jaume, Barcelona
Més informació: www.dincat.cat/3desembre